

Историята на Славинчо

Заваля сняг. Зайко Байко остана сгушен под снега, на топличко. От някъде се чу шум, някой вървеше трудно през снега. Това бях аз – Славинчо!

Бях излязъл на полянката до вкъщи, да направя снежен човек. Малко след като направих основата на снежния човек и започнах да оформям втората топка ми се стори, че нещо шавна под снега. Разрових бързо и намерих малко сиво треперещо зайче.

„Миличкото, гледаше ме толкова уплашено!”- гушнах го и го занесох вкъщи на топличко.

Така изкарахме цялата зима заедно. На пролет Зайко Байко тръгна из полянката, подскокна и побягна към горичката. Там беше неговия дом - сред зеленината под клоните на дърветата.

Там за първи път Зайко Байко се почувства щастлив.

Славин Антонов Палазов 4 г.

(приказната история е записана от родител)

